Lrggu läks weel sandimaks. Nenda läbheb innimesse luggu mitto ja mittokord pahhemaks, kui ta ärrakargab ja pelgus seisab. Olli tal kül ehk pärrispaigal ka pissut hädda, siis ei olle temma sest ka wõõral kohhal ilma, ja wahhest läbheb se ni ütlematta raskeks, et ei joua sedda wimaks kauda ja enneaegne surm tedda, kui üht mahhajäetud, ärranelab. Kül nalg ja külm tapwad wahhest, kül antakse ka ilmaasja ta hirmo ja pannakse liiga töö peäle, ja ei olle keegi jures kohhiks õigust nõuda. Ei se õnnetus ep olleks juhtuud, kui olleks paigale jänud.

Wimaks tulleb siin tähhele panna, et se innimesse kohhus on, allati walwata ja mitret kanda, et kahjo, õnnetus ja enneaegne surm, temma eemese sü läbi ei tul-

tulle. Jseärraniste siis, kui sa römo pead ja head ja maggusat maitsed, siis ärra olle seäse sarnane, kes römustades lendas, ja ei pannud künnla tullokest tähhele. Ärra minne tühja römo läbbi liigiulgeks, ja mõtle ikka, et kahjo ja hädda pea woib kätte tulla. Teises peus naer, teises nut. Tänna kuld, homme muld! Eks need olle ühhed tõsised sannad? — Sepärrast olle iggal aial nobbe tähhelepannema, mis kahjo woib sata, ja wahwas, sedda omma joudo möda ärrakeelma. Ärra olle moistmatta, waid moistlik, römo kassinaste ja targaste piddades, ja ärra surustelle, kui so käsi hästi käib, sest homme ehk on teine järg jo käes, ja hädda sulle, kui sa omma holetusse läbbi sedda saatsid! Olle siiski allati walmis, risti en-

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1798, lk. 24